Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγωγμα ἐρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Αὐγούστου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 241)

Ὁ κηπουρὸς ἐτοποθέτησε τὸ δένδρον ἐντὸς τοῦ λάκκου, τὸ ἐκράτησεν ὄρθιον, καὶ ἡ Βαβέττα διὰ τοῦ λίσγου της ἔρριψε δραστηρίως τὸ χῶμα, τὸ συσσωρευμένον πέριξ τοῦ δένδρου. Κατόπι τὸ ἰσοπέδωσε διὰ τῶν ποδῶν της—ἐργασία ἀπαραίτητος, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐβοήθησε καὶ ὁ κηπουρός. Μετὰ τοῦτο ἐξεκένωσε παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ἀκακίας ἓν ποτιστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε γεμίσῃ μόνη της ἀπὸ τὴν πλησίον πηγήν. Τέλος ἡ κυρία Διευθύντρια ἐπλησίασε, κρατοῦσα μικρὰν πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα Βαβέττα Βενὼ καὶ ἡ χρονολογία τῆς φυτεύσεως: 17 Ἀπριλίου 1812. Τότε δέ, μία ἐκ τῶν νεωτέρων διδασκαλισσῶν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἓν μικρὸν σφυρίον καί τινα καρφία, ἐκάρφωσε τὴν πινακίδα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

Μόλις εἶχε τελειώσῃ ἡ ἐργασία αὕτη, ἡ δὲ Βαβέττα, ἐρυθρὰ ὅλη ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς χαρᾶς, ὠπισθοχώρει βήματά τινα, διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὸ δένδρον «της», ὅταν μία ἐκ τῶν ὑπηρετριῶν τοῦ καταστήματος προσέτρεξε μετὰ σπουδῆς, συνοδευομένη ὑφ' ἑνὸς Ἀκολούθου μὲ χρυσοπρασίνην στολήν.

Ἡ Βαβέττα ἀνεγνώρισε ταχέως τὸν φίλον της, τὸν Ἕκτορα Ἄλδαν.

Φθάσας πλησίον τῆς Διευθυντρίας, ὁ Ἀκόλουθος τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς μαθητρίας τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ ὅτι ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ ἦτο ἐκεῖ.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ τέταρτον τοῦτο, ὅλαι αἱ μαθήτριαι εὑρέθησαν πάλιν παρατεταγμέναι εἰς τὴν αὐλήν, αἱ διδασκάλισσαι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἡ Διευθύντρια ἕτοιμος νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπίσημον ἐπισκέπτην.

Μετ' ὀλίγον ἡ αὐτοκρατορικὴ ἅμαξα εἰσήρχετο μεγαλοπρεπῆς διὰ τῆς μεγάλης αὐλείου θύρας, καὶ ἐκ τῆς ἁμάξης κατήρχετο ζωηρῶς ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Δελασεπέδ, ἀρχιγραμματέως τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ δύο ἄλλων ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κυρίαν Καμπάν, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐξετίμα, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐχαιρέτισε μετ' εὐλαβείας μεγαλητέρας ἐκείνης τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδείκνυε πρὸς τὰς σοφὰς γυναῖκας,—ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν χαρίεσσαν παράταξιν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ἐνώπιόν του.

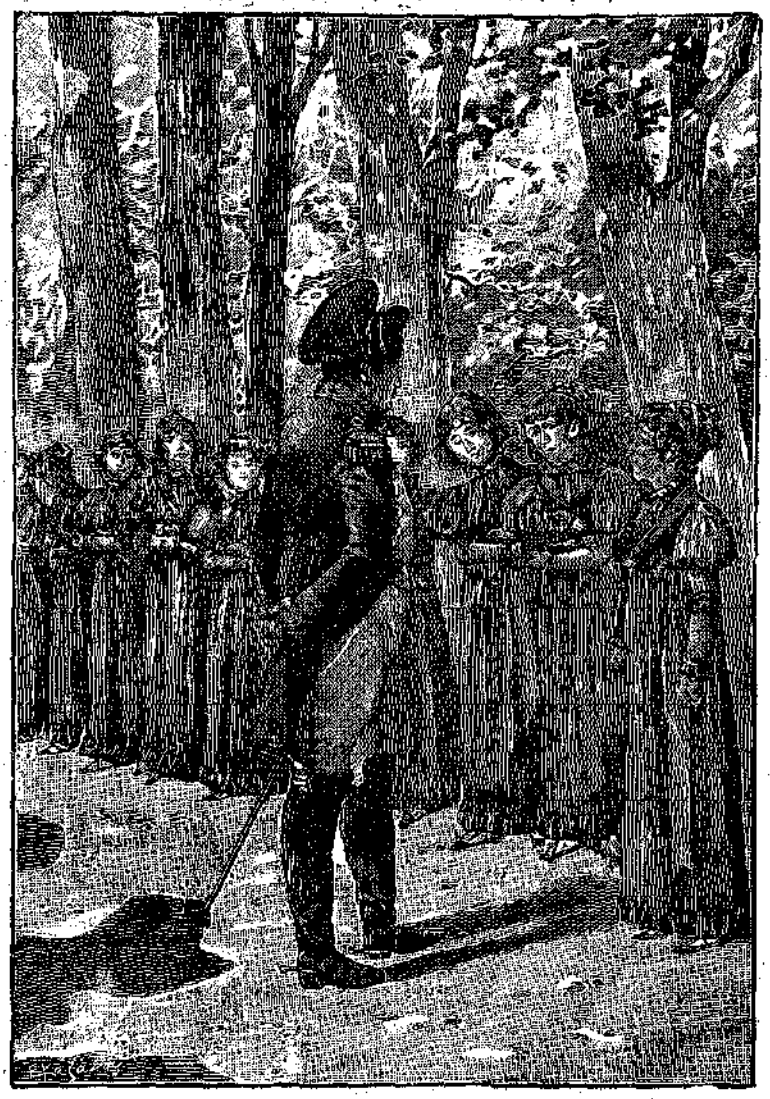

«Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε.» (Σελ. 249, στήλ. γ').

— Λοιπόν, κυρία Διευθύντρια, εἶπεν, εἶσθε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μικρόκοσμόν σας;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Δὲν ἔχω κανὲν παράπονον, κατ' οὐδεμιᾶς.

— Ἀσθενεῖς ἔχετε;

— Τρεῖς μόνον, Μεγαλειότατε· ἀλλὰ καμμίαν βαρέως.

— Λαμπρά! Ἀναγνωρίζω κ' ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλῶν σας συμβουλῶν καὶ τῆς μητρικῆς σας ἐπιβλέψεως.

Καὶ τότε ἤρχισε τὴν «ἐπιθεώρησιν» τῶν οἰκοτρόφων τοῦ Ἐκουέν, — κατὰ τὴν ἰδίαν των φράσιν,— παρερχόμενος κατὰ μῆκος τῶν στοίχων καὶ ἀπευθύνων εἰς ἑκάστην μαθήτριαν ἀπὸ ἓν βλέμμα, ἀπὸ ἓν μειδίαμα, ἀπὸ ἕνα λόγον.

Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε:

— Τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ προσωπάκι, εἶπε. Ποῦ σ' ἔχω ἰδῆ, μικρά μου;

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, Μεγαλειότατε, τὴν ἡμέραν ποῦ ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία.

— Ἄ, ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι· ἡ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Μορανζῆ, τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Δὲν ἤσουν καὶ σύ, νομίζω ; ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁποῖος ἵστατο ὄπισθέν του, ἕτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγάς του. Ναί, ἤσουν καὶ σὺ ἐκεῖ, καθὼς καὶ ἡ κόρη ἐκείνη, ἡ ὁποία σοῦ ὁμοιάζει τόσον καταπληκτικῶς...

— Ἡ Δεσποινὶς Λουκία Μορανζῆ, εἶπεν ὁ Ἕκτωρ.

— Ἀκριβῶς ! Ὁ φίλος σου Δαγκὲν —ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶνε καὶ ἰδικός μου, ἦτο ἐπίσης εἰς τὴν ἑορτήν. . . Κυρία Διευθύντρια, εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν μαθήτριαν ; ἠρώτησε στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Καμπάν.

— Μεγαλειότατε, καθ' ἣν στιγμὴν μοὶ ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίσκεψίς σας, εὑρισκόμεθα εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἡ μαθήτρια αὕτη ἐφύτευσεν ἓν δένδρον μόνη της. Καθὼς γνωρίζετε, τοῦτο εἶνε ἡ ἀνωτάτη ἀνταμοιβή, ἐκ τῶν ἀπονεμομένων εἰς τὰς μαθητρίας μας.

— Χαίρω πολύ ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ κατευχαριστημένος, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπον τῆς Βαβέττας ἐκαλύπτετο ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθήματος, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της ἔλαμπον ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν· χαίρω πολύ ! Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε τὸ βραβεῖον τὸ ἀπονεμόμενον εἰς τὸν καλὸν χαρακτῆρα, εἰς τὴν εὐπροσηγορίαν, εἰς τὴν ἀγαθότητα,—ὅλα προτερήματα πολύτιμα διὰ μίαν γυναῖκα, εἶπε, θωπεύων διὰ τῆς λευκῆς καὶ εὐτραφοῦς χειρός του τὴν φλέγουσαν παρειὰν τῆς κορασίδος. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς καλὸν χαρακτῆρα... Τί ξεύρεις νὰ κάμνῃς, μικρά ;

— Πολλὰ πράγματα, Μεγαλειότατε, ἐψέλλισεν ἡ Βαβέττα.

— Ξεύρεις νὰ πλέκῃς ;

— Ὀλίγον, Μεγαλειότατε.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε !

Τότε ἡ Βαβέττα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της τὸ πλέξιμόν της, μετὰ προσοχῆς τυλιγμένον εἰς ἓν μανδήλιον, — μάλιστα ἐκ φόβου δυστυχήματος, αἱ βελόναι του ἦσαν ἐμπεπηγμέναι εἰς μικρὸν τεμάχιον φελλοῦ,— καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐξεδίπλωσε, τὸ ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Καὶ τί εἶνε αὐτό ; Ἄ, βλέπω, εἶπεν· εἶνε κάλτσα διὰ μικρὸ παιδί.

Τὸ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν εἶνε ἄσχημα πλεγμένον ! καθόλου ἄσχημα ! εἶπε μὲ ὕφος ἐμπειρογνώστου.

Καὶ τῷ ὄντι, τὸ πλέξιμον ἦτο ὁμαλὸν καὶ κανονικώτατον.

— Καὶ τίνος εἶνε αὐτὲς ἡ μικρὲς κάλτσες ;

— Μεγαλειότατε, δὲν ἠξεύρω ἀκόμη.

— Λοιπόν, νά σου εἴπω ἐγώ : Εἶνε τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης !

— Ὤ, Μεγαλειότατε !

— Τί, δὲν θέλεις ;

— Ὤ, Μεγαλειότατε ! ἐπανέλαβεν ἡ Βαβέττα, μὴ εὑρίσκουσα ἄλλας λέξεις ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

— Λοιπόν, ἂν θέλῃς, εἰμπορεῖς, ἀφ' οὗ τελειώσῃς τὸ ζεῦγος, νὰ το παραδώσῃς πρὸς τὴν κυρίαν Διευθύντριαν, διὰ νὰ το στείλῃ πρὸς τὴν κόμησσαν Μοντεσκιού.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφίνων τὴν Βαβέττα εὐδαίμονα διὰ τὴν ἔκτακτον τιμήν, τὴν ὁποίαν ἐζήλευσαν ὅλαι της αἱ συμμαθήτριαι.

Ἔκαμε βήματά τινα κατὰ μῆκος τῆς παρατάξεως, καὶ σταματήσας πάλιν ἐνώπιον μιᾶς τῶν μεγαλητέρων μαθητριῶν, τὴν ἠρώτησε :

— Ἠμπορεῖτε, δεσποινίς, νὰ μου εἰπῆτε πῶς γίνεται τὸ βραστὸν κρέας ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπροκάλεσε μειδίαμα εἰς τὰ χείλη ὅλων τῶν οἰκοτρόφων, ἐξαιρουμένης ἐκείνης πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπετείνετο, διότι, ἐνῷ ἐπερίμενε νὰ ἐρωτηθῇ αἴφνης περὶ ἱστορίας ἢ φιλολογίας, ἐνόμισεν ὅτι ταπεινοῦται ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν τοῦ Αὐτοκράτορος... Ἐν τούτοις συνῆλθε ταχέως καὶ ἀπήντησε :

— Βάζομεν εἰς τὴν φωτιάν, μέσα εἰς μίαν χύτραν γεμάτην νερόν, ἕνα κομμάτι βωδινὸν κρέας. Ἄμα ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ, ἀφαιροῦμεν τὸν ἀφρὸν μὲ τὴν κουτάλαν τοῦ ξαφρίσματος. Κατόπι ρίπτομεν μέσα καρόττα, σέλινα, κτλ. Τὸ ἀφίνομεν νὰ βράσῃ μὲ ὀλίγην φωτιὰν ἓξ ὡς ἑπτὰ ὥρας, καὶ τότε τὸ κρέας μὲ τὸν ζωμὸν εἶνε ἕτοιμον.

— Καὶ θὰ εἶνε νόστιμος αὐτὸς ὁ ζωμός ;

— Νομίζω, Μεγαλειότατε ! εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ κάποιον δισταγμόν.

— Ἐγὼ ὅμως ἀμφιβάλλω πολύ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν. Κάτι λείπει !

—Τί λείπει ; ἠρώτησεν ἀμέσως ἀποταθεὶς πρὸς τὴν ἑπομένην μαθήτριαν.

— Ἀλάτι ! εἶπεν ἐκείνη.

— Ἀλάτι, ἀκριβῶς ἀλάτι ! εἶπεν ὁ Ναπολέων μὲ ὕφος θριαμβευτικόν.

Καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτως ἀποτείνων πρὸς τὰς μαθητρίας ἐρωτήσεις τοῦ αὐτοῦ εἴδους—διότι ἄλλως τε τὴν μαγειρικὴν καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐν γένει ἔργα, τὰ ἐθεώρει οὐσιώδη καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν γυναικείαν ἀνατροφήν. Ἠὐχαριστεῖτο δὲ νὰ τας ἐμβάλλῃ εἰς ἀμηχανίαν καὶ νὰστειεύεται μετ' αὐτῶν, ὁμοιάζων μᾶλλον πρὸς πατέρα χαιρόμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του, παρὰ πρὸς διδάσκαλον ἐπιθεωροῦντα καὶ ἐξετάζοντα μαθητάς.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἔξαφνα διακόπτων τὴν ἐπιθεώρησίν του, ὅτι εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία Διευθύντρια ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Καμπάν.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πεινάσουν ἐξ αἰτίας μου αἱ καϊμέναι αἱ μαθήτριαι... Θὰ δυσαρεστηθοῦν καὶ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦν πλέον τὰς ἐπισκέψεις μου. Εἰπῆτε νὰ κτυπήσουν τὸν κώδωνα.

Μετά τινας στιγμάς, κληθεῖσαι διὰ τῆς συνήθους κωδωνοκρουσίας, αἱ οἰκότροφοι μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὰς ἠκολούθησεν.

Ἐκάθισαν εἰς τὰς θέσεις των ὅλαι, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν μακρῶν τραπεζῶν, καὶ κατὰ τὸ σύνηθες, αἱ μαθήτριαι αἱ ὀπίσω ἦσαν τῆς ὑπηρεσίας, ἤρχισαν νὰ διανέμουν τὴν σούπαν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔλαβεν ἓν κοχλιάριον.

—Ἄ, εἶνε πολὺ καλή, εἶπεν ἀφ' οὗ τὴν ἐδοκίμασε. Δέν την ἔκαμε βέβαια ἡ δεσποινίς... ἡ δεσποινὶς ἐκεῖ-κάτω !

Καὶ μετὰ τὸ μικρὸν τοῦτο πείραγμα, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καταστήματος.

Ὅταν ἐπέστρεψε, τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ. Ἀλλὰ πρὶν ἀποσυρθοῦν αἱ μαθήτριαι, μία ἀπὸ τὰς «μεγάλας» ἀνῆλθεν ἐφ' ἑνὸς καθίσματος διὰ νὰπαγγείλῃ τὴν «εὐχαριστίαν». Κατέληξε δι' εὐχῶν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ὁ Ναπολέων ἐκύτταξε τὴν μαθήτριαν, ἡ ὁποία ἀπήγγειλε τὴν προσευχήν : ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε λησμονήσῃ νὰ ρίψῃ ἁλάτι εἰς τὸ βραστόν... Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εὐχαρίστησε δι' εὐμενοῦς μειδιάματος, τὸ ὁποῖον ἤρκεσε νὰ ἐξαλείψῃ καθολοκληρίαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος, πᾶν ἴχνος δυσαρεσκείας διὰ τὸ πείραγμα.

— Πῶς ; εἶπε τότε ὁ Ναπολέων, στραφεὶς πρὸς τὴν Διευθύντριαν· τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν σήμερον ἐπιδόρπιον ;

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶχαν... Ἦτο σήμερον ἡ ἡμέρα τῶν ξηρῶν καρύων.

— Ἄ, πολὺ ἰσχνὸν ἐπιδόρπιον ! Ἐπιθυμῶ πρὸς τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς μου, νὰ λάβουν ἓν ἄλλο, πλουσιώτερον !

Εἰς ἓν νεῦμά του, ὁ Ἕκτωρ ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, κρατούντων σάκκους μὲ ζαχαρωτά. Ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς παρέδωσεν ὁ ἴδιος εἰς μερικὰς μαθητρίας, ἐπιφορτίσας αὐτὰς νὰ τα διανείμουν.

— Ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ! εἶπε.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ! ἀπεκρίθησαν ἐν χορῷ αἱ μαθήτριαι.

Ἡ ἔντονος αὕτη ζητωκραυγὴ ἐδόνει ἀκόμη τοὺς τοίχους τοῦ ἐστιατορίου, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀφ' οὗ συνεχάρη θερμῶς τὴν κυρίαν Καμπὰν καὶ τὰς βοηθούς της, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξάν του καὶ ἔλαβε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Σαὶν-Κλού.

[Ἕπεται συνέχεια] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Ἰουλίου.

ΝΑΣΤΑΤΟΙ οἱ ἀστυφύλακες τῆς γειτονιᾶς. Ἄλλοι τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἄλλοι ἵστανται ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ παρατηροῦν ὑψηλά, πρὸς τὸν οὐρανόν . . . Καὶ ὁ κόσμος σταματᾷ ἐπίσης καὶ βλέπει· προπάντων τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, τὰ ὁποῖα εἶνε κατενθουσιασμένα καὶ χειρονομοῦν, καὶ ἀλαλάζουν, καὶ ὁμιλοῦν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἰδοὺ καὶ ὁ κύριος Ἀστυνόμος. Βλέπει καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ δίδει διαταγάς, πολὺ θυμωμένος. Κυριολεκτικῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶνε «κὺρ Ἀστρονόμος» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ λαοῦ, ἀφ' οὗ κυττάζῃ τὰ ἄστρα . . . .

Τί συμβαίνει λοιπόν ; . . . Μήπως ἐφάνη κανένας κομήτης, καὶ ἡ Ἀστυνομία θέλει νὰ τον συλλάβῃ πρὸς πρόληψιν δυστυχημάτων ; . . . Μήπως ἐφάνη κανένας ἀστὴρ ταραξίας, ἀπειλῶν τὴν τάξιν τῶν οὐρανίων σωμάτων ; . . Τί ;

Εἶνε ἑσπέρα. Ἤδη λάμπει ἡ ὡχρὰ ἡμισέληνος καὶ σελαγίζουν οἱ πρῶτοι ἀστέρες ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου οὐρανοῦ. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν φαίνεται εἰς ἀστὴρ μέγας καὶ ζωηρότατος, περισσότερον ἐρυθρὸς καὶ ἀπὸ τὸν Ἄρην, περισσότερον φλογερὸς καὶ ἀπὸ πυρῆνα κομήτου, λάμπων εἰς τὰ οὐράνια ὕψη καὶ κινούμενος ὀλονέν, ὑψούμενος καὶ προχωρῶν ἀργά . . .

Αὐτὸν τὸν ἀστέρα βλέπει τὸ πλῆθος... αὐτὸν τὸν ἀστέρα καταδιώκουν οἱ ἀστυφύλακες καὶ ὁ «κὺρ Ἀστρονόμος.»

Εἶνε ἀπλούστατα ἓν ἀερόστατον, μία φ ο ύ σ κ α, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀφίνουν, τώρα τὸ καλοκαῖρι προπάντων, τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν τὸ θέαμα ἦτο συχνότατον. Μόλις ἐβράδυαζε, καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνατείλουν οἱ ἀληθινοὶ ἀστέρες, ὁ οὐρανὸς ἐστίζετο ἀπὸ σημεῖα φωτεινὰ πολυάριθμα καὶ κινούμενα, ἀκολουθοῦντα τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου, ἀλληλοκυνηγούμενα. Τὰς ἑορτὰς προπάντων, ὅταν τὰ παιδία εἶχον περισσότερον καιρὸν νὰ κατασκευάζουν ἀερόστατα, τὸ πλῆθος τῶν πολυχρώμων αὐτῶν σφαιρῶν ἐγίνετο τόσῳ μέγαλον, ὥστε τὸ θέαμα εἴλκυε καὶ τοὺς μεγάλους. Καὶ ἐνῷ αὐτοὶ ἔχασκαν, παρατηροῦντες ὀλονὲν πρὸς τὰ ἐπάνω, τα παιδία παρεδίδοντο εἰς ἀγῶνας δρόμου, παρακολουθοῦντα τὰ ἀερόστατα καὶ προσπαθοῦντα νὰ φθάσουν ἐγκαίρως εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὑπελόγιζαν ὅτι θὰ πέσουν. Ἀλλ' αὐτὸ πολὺ σπανίως τὸ ἐκατόρθωναν, διότι τὰ ἀερόστατα τρέχουν συνήθως πολὺ ταχύτερον καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον γυμνασμένους μικροὺς πόδας . . .

Ἐπὶ τέλους ἐπενέβη ἡ Ἀστυνομία καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν διασκέδασιν. Τὰ ἀερόστατα, πίπτοντα πρὶν σβεσθῇ ὁ σπόγγος των, ἐπάνω εἰς στέγας, ἢ εἰς χρῶτον ξηρόν, ἢ εἰς ἄλλην εὐβλεκτον ὕλην, ἠδύναντο νὰ προκαλέσουν πυρκαϊάς. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν ἦτο ὅσον ἐφαίνετο ἀθῶον καὶ ἀκίνδυνον, καὶ ἡ Ἀστυνομία ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τὰς ἀνυψώσεις τῶν ἀεροστάτων. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐλυπήθησαν πολὺ τὰ παιδία. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ἀφ' οὗ μὲ τὴν διασκέδασίν τὴν, ἐκινδύνευεν ἡ περιουσία τοῦ ἄλλου . . .

Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἦσαν εἰς κίνησιν οἱ ἀστυφύλακες σήμερον, καὶ κατεδίωκον ὡς ἀ π η γ ο ρ ε υ μ έ ν ο ν τὸ ἀερόστατον ἐκεῖνο. Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστυρίου !

Ὁ σκοπός των ἦτον νὰ εὕρουν καὶ νὰ συλλάβουν τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα τὸ ἀφῆκαν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ εὔκολον. Οἱ πονηροὶ παραβάται τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως ἔλαβον καλὰ τὰ μέτρα των, καὶ τὸ ἀερόστατον ἐφάνη ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ μυρισθῇ κανεὶς τὸ μέρος τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας. Οἱ ἀστυφύλακες ἔτρεχαν εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, ἐρωτοῦσαν, ἠπείλουν, συνελάμβανον, ἀνέκριναν . . . Τίποτε ! τίποτε ! οἱ δράσται τοῦ διασκεδαστικοῦ ἀνομήματος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν... Καὶ μέχρι τέλους τὸ ἀερόστατον ἀπέμεινε μυστήριον ὑπὸ ἔκοψιν προελεύσεως, ἕως ὅτου ἐχάθη πρὸς τὸν Ὑμηττόν, καὶ ἔλειψε τὸ θέαμα τῆς ματαίας καταδιώξεως, τὸ περίεργον καὶ πρωτοφανές.

Καὶ τότε κάποιος ἐκ τοῦ πλήθους ἠκούσθη λέγων :

— Καλὲ νὰ μὴν ἦταν τὸ Ἀερόστατον τοῦ Ἄνδρε ;

—

27 Ἰουλίου.

Ἠσθάνθην σήμερον μίαν ζωηροτάτην λύπην . . .

Ἡ Διάπλασις μοῦ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Εἶχε σταλῆ ταχυδρομικῶς εἰς τὸ Γραφεῖον, «διὰ τὸν κ. Φαίδωνα» καὶ σήμερον ποῦ ἐπῆγα, τὴν ἔλαβα.

Τὴν ἤνοιξα. Μοῦ ἔγραφον «εὐπειθέστατοί τινες συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως» ἀλλ' ἄνευ ὑπογραφῶν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀνώνυμος !

Ἀνώνυμος ἐπιστολή ! Ἀλλ' ὑπάρχει ἀγενεστέρα, ποταπωτέρα, ἀπρεπεστέρα πρᾶξις ;

Ὄχι ! ὄχι ! δὲν το πιστεύω, ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἔγραψαν μίαν τοιαύτην ἐπιστολὴν εἶνε συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως! Ἂν ἦσαν, θὰ ἔγραφον πλέον εὐσχήμως καὶ θὰ ὑπέγραφον. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως ἠξεύρουν καλὰ ὅτι, διὰ νὰ γράψῃς κάτι τι, πρέπει νὰ δύνασαι καὶ νὰ το ὑπογράψῃς. Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος; δὲν σου ἐπιτρέπεται νὰ το κάμῃς ; Μὴ το γράψῃς ποτέ ! Ἀνώνυμος ἐπιστολὴ εἶνε ἡ μεγαλητέρα δειλία, ἡ μεγαλητέρα ἀσέβεια—προπάντων πρὸς τὸν ἑαυτόν σου.

Ὄχι ! ὄχι ! οἱ ἀνώνυμοι δὲν εἶνε φίλοι μας—εὐτυχῶς. Ἔσχισα τὴν ἐπιστολὴν των μετὰ περιφρονήσεως. Οὔτε θὰ τοις ἀπαντήσω. Δὲν ἀπαντῶ ποτὲ εἰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς !

—

29 Ἰουλίου.

Ὁ Γιαννάκης τρώγει μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὸ «Ἄστυ».

Ἡ αὐλὴ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα μεγάλον καὶ ἰσχυρότατον ἠλεκτρικὸν λαμπτῆρα, ὁ ὁποῖος ἑλκύει γύρω-γύρω ὅλα τὰ ἔντομα, τὰ ἀγαπῶντα τὸ φῶς.

— Ἴδες πῶς τον περιτριγυρίζουν τὰ ἔντομα ! λέγει παρατηρῶν τὸ θέαμα ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη.

Καὶ ὁ Γιαννάκης :

— Φαντάζομαι τί θὰ γίνεται γύρω-γύρω . . . 'στὸ φεγγάρι !

***

Αὐθάδεια ἐκ τοῦ φανεροῦ, εἶνε ἓν σφάλμα. Αὐθάδεια ἐκ τοῦ κρυπτοῦ, εἶνε δύο σφάλματα.

Φ.

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

[*Κινέζικο παραμύθι*]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 245).

Μίαν ἡμέραν τόσον πολὺ ἔκαιεν ὁ Ἥλιος, ποῦ δὲν τον ἄφινε νὰ κάμῃ βῆμα· βλέποντας, ὅτι δὲν εἰμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ ἀνεστέναξε μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ καὶ εἶπε μὲ ἀγωνίαν :

— Τί τάχα μὲ ὠφελοῦν τόσα πλούτη, τόσο χρυσάφι ! Νά, ζωή, 'στάληθινὰ ἐλεεινή ! νὰ εἶσαι πλούσις καὶ νὰ μὴν εἰμπορῇς νὰ κάμῃς δύο βήματα ! Ὁρίστε, ἕνας Ἥλιος, λαμπρὸς σὰν τὸ χρυσάφι μου, εὔμορφος σὰν τὰ διαμάντια μου, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ σου κάμῃ τόσα καὶ τόσα . . . ὅταν τοῦ κατέβῃ μάλιστα νὰ σε κρατῇ 'στὸν τόπο καίωντάς σε ἀλύπητα ! Πόσο σὲ εὐτυχίζω, Ἥλιε μου!... Νὰ ἦταν τρόπος . . . βέβαια νὰ εἰμποροῦσε κάνεις νὰ γίνῃ Ἥλιος δὲν θὰ ἦταν καλλίτερο πρᾶγμα ! . . Ἄχ, καὶ νὰ ἐγινόμουν Ἥλιος !

Δὲν ἐπρόφθασε νὰποτελειώσῃ τὰ μελαγχολικὰ του λόγια, καὶ παρουσιάζεται ἐμπρός του ἡ χρυσομαλλοῦσα ἐκείνη Νεράϊδα μὲ τὸ διαμαντένιο ραβδάκι 'ς τὸ κρινοδάκτυλο χέρι της, καὶ λέγει εἰς τὸν παχύσαρκον φίλον της :

— Ὑψώσου ἕως τὰ γαλανὰ οὐράνια· γίνου ὅπως ἐπιθυμῆς, γίνου λαμπερὸς Ἥλιος !

Καὶ ἀμέσως ἔγινεν ἄφαντη, σὰν Νεράϊδα ποῦ ἦτο!

***

Καὶ πράγματι· ὁ Πετροπελεκητής, καθὼς δα ἦταν ὑλοστρόγγυλος, δὲν ἄργησε νὰ στρογγυλέψῃ ὁλάκερος, καί, ὦ τοῦ θαύματος νὰ ὑψώνεται σιγὰ σιγὰ σὰν λαμπερὸ ἀερόστατο, καὶ νὰ σιγοπερπατῇ εἰς τὰ πλάτια τοῦ οὐρανοῦ, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Ἥλιος, ὅμοιος καὶ ἀκόμη πιὸ καλλίτερος!

Ἦτο κατευχαριστημένος μὲ τὴ νέα του ζωή· ἐχαμογελοῦσε μὲ χρυσὸ χαμόγελο, ὁσάκις ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἔβλεπε λογιῶν-λογιῶν παράξενα, γελοῖα, περίεργα· ἐκύτταζε παντοῦ ἐλεύθερα καὶ μ' εὐχαρίστησιν ἔβλεπε πόσον οἱ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ἄνθρωποι, τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ τὸν εὐγνωμονοῦσαν προσκυνῶντάς τον, σὰν τὸν μεγαλήτερον Βασιλέα ὅλου τοῦ Κόσμου!

Ἡ ἔχουσα τὸ ψευδώνυμον
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
βραβευθὲν διὰ τοῦ Δημοψηφίσματος

Ἦταν ἄνοιξι· ἦλθε τὸ καλοκαίρι· ἦταν πάντοτε εὐχαριστημένος, ἐνθουσιασμένος.

Κατόπιν ἦλθεν τὸ σκουντουφλιάρικο φθινόπωρο. Ἐκεῖ ὅπου ἐπερπατοῦσεν ὁ νέος Ἥλιος, βλέπωντας εἰς ἕνα πυκνὸ δάσος, ἐξαφνα ἔρχεται ἐμπρός του ἕνα μαῦρο καὶ πυκνὸ συννεφάκι, καὶ μὲ ἀναίδεια τοῦ σφαλεῖ τὴν ὡραία θέα, καί του μαυρίζει ὅλο τὸ χρυσό του πρόσωπο. Ἔκαμε δεξιᾷ, ἔκαμεν ἀριστερᾷ νὰ κινηθῇ, δὲν ἠμποροῦσε· σὰν Ἥλιος ἐπερπατοῦσε πάντοτε ἐμπρός· ἐμπρός του καὶ τὸ σύννεφο.

Θυμωμένος τότε ὁ Ἥλιος, τόσο ἐστενοχωρήθη, ποῦ ἐβλασφήμησε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ του κατέβη νὰ γίνῃ Ἥλιος . . .

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! Ἥλιος, Βασιλέας τοῦ οὐρανοῦ, νὰ μὴ μπορῇ οὔτ' ἕνα συννεφάκι νὰ παραμερίσῃ ἀπ' ἐμπρός του! Ἂς μου λείπῃ τέτοιο ἀξίωμα, τόση λαμπρότης, τόση εὐμορφιά! ἄς μου λείπῃ! Ἐπροτιμοῦσα.... προτιμῶ ἀληθινὰ τὴ μαύρη ὄψι τοῦ συννέφου!... Σύννεφο νὰ ἐγινόμουν δὲν ἦταν ἄσχημο! Ἄχ, νὰ ἐγινόμουν σύννεφο!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν τελευταῖο λόγο του καὶ ἀμέσως, σὰν κάποιο διαμαντένιο ραβδάκι νὰ τον ἔγγιζε καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν θυμό του κατακόκκινος, χάνει τὴν λαμπρότητά του, ἀπλώνεται σιγὰ-σιγὰ σὰν φωτόχρωμη τολύπη καί, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, γίνεται τόσον ἐλαφρός, τόσον δροσερός, τὰ μάτια του γίνονται δύο γαλανοὶ μεγάλοι λάκκοι, ἕως ὅτου τέλος ἔγινε, καθὼς ἐπιθυμοῦσε, ἕνα στακτόμαυρο σύννεφο, ποῦ το ἐφυσοῦσεν ὁ ἄνεμος καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸ ἀπέραντο διάστημα τοῦ οὐρανοῦ μὲ δρόμον ἀκράτητον.

— Ἄ, τώρα μάλιστα! τὸ ἐννοῶ· ἰδού, ὅ,τι ἐπιθυμοῦσεν ἡ καρδιά μου· ἄπλωσεν ἐπὶ τέλους κομμάτι τὸ κορμί μου . . . καὶ τρέχω μὲ δύναμιν ἀνέμου... χωρὶς νὰ κουράζωμαι, χωρὶς νὰ μ' ἐμποδίζῃ τίποτε. Καὶ ἔχω τόσον δροσερὸν αἷμα, ναί, εἶμαι τόσο δροσερός, ποῦ θαρρεῖς ὁ δρόμος μου μὲ ἀνασαίνει, ἀντὶ νὰ με κουράζει... καὶ νὰ με ἰδρώνῃ! Εὐχαριστῶ σε, διαμαντένιο ραβδάκι μου!

Τὴν αὐγὴν ὅμως, ἐκεῖ που ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλο περιβόλι, αἰσθάνεται κάτι νὰ τον κρυώνῃ, σὰν ρίγη ἀρρώστου ἀνθρώπου· τὰ μέλη τοῦ σώματός του σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑγραίνωνται, νὰ νερουλιάζουν. . .

— Τί εἶνε τοῦτο πάλι! ἐστέναξε. Ὤ, ὤ... πῶς γίνομ' ἔτσι; πῶς . . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ αἰσθανθῇ καλὰ-καλὰ τί του συμβαίνει καὶ διελύθη εἰς ραγδαίαν βροχήν, ὡς που εἰς μίαν μικρὴν κοιλάδα ἔγινεν ἀσημόχρωμον ρυάκι, τρέχωντας ἀκράτητο πρὸς ἕνα κῆπον ἀνθοστόλιστο.

— Καλὸ κι' αὐτό! ἐφλίφλισε· νὰ σου εἰπῶ, δὲν εἶνε ἄσχημη δουλειὰ κι' αὐτή! . . . νὰ εἰποῦμε καὶ τὴν ἀλήθεια . . . εἶχα βαρεθῇ νὰ τρέχω 'στὰ ψηλά . . . .

Καθὼς ὅμως ἐγοργότρεχεν ἀκράτητο, ἔξαφνα τοῦ ἐμποδίζει τὸν εὔμορφό του δρόμο... ἕνας βράχος, ὄχι καὶ πολὺ μεγάλος. . . Ἀφριζε τὸ βιαστικὸ ρυάκι νὰ τὸν περάσῃ, προσπαθοῦσε ... τίποτε, ἦτον ἀδύνατο· ὁ βράχος ἀκίνητος ἐκεῖ, τὸ ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰλλάξῃ τὸν δρόμο του, κατακουρασμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ δύναμι! αὐτὸ καταντάει . . . ἀδιαντροπιά! Καὶ μ' ὅλον τοῦτο .... ἰδού, ποῦ ἕνα βραχάκι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, δίχως κἂν νὰ κινῆται ἀπὸ τὴ θέσι του! Καθὼς καταλαβαίνω .... ἡ πιὸ ἀναπαυτικὴ καὶ εὐχάριστος ζωὴ εἶνε τοῦ βράχου!... Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο, Νεραϊδούλα μου, νὰ με σταματήσῃς ἐδῶ-πα, νὰ πήξω καὶ νὰ σου γίνω ἀκλόνητος καὶ δυνατὸς ... σὰν καὶ τοῦ λόγου του!

Ὅ,τι εἶπε καὶ ἔγινε.

Ἡ χρυσομαλλοῦσα Νεραϊδούλα του κτυπᾷ μὲ τὸ διαμαντένιο ραβδάκι της τὸ ρυάκι καί, ἀμέσως, ὅλο ἐκεῖνο τὸ δροσερὸ νεράκι, ἔγινεν ἕνας κάτασπρος βράχος... ἐπάνω ὅμως εἰς τὴν ράχι τοῦ ἄλλου βράχου, ποῦ ἐβασάνιζε τὸ ρυάκι νὰλλάξῃ τὸ δρόμο του!

— Νὰ ζωή, εἶπε μὲ χαρὰ ὁ νέος βράχος. Ἀνάπαυσις καὶ ἱππασία! Δροσιὰ καὶ ὕπνος! Θὰ ξεκουρασθῶ τέλος πάντων!

[Ἕπεται τὸ τέλος] Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΡΗΜΗ ΜΑΝΑ

Ὡς χθὲς 'ς τῆς δάφνης τὴ φωλιὰ
μάνα, πατέρας κι' ἀδελφάκια,
πέντε ὀλόχαρα πουλιὰ
ζοῦσαν μὲ ἀγάπη, μὲ φιλιὰ
καὶ μὲ ἀθῷα τραγουδάκια

Μὰ νύχτα φθάνει, ἀγριωπή,
κατάμαυρος ὁ κόσμος κλαίει,
βροντᾷ 'ς τὴν κάθε ἀστραπὴ
καὶ τὴ φωλιὰ τὴ χαρωπὴ
κακὸ ἀστροπελέκι καίει.

Τέτοια χαρὰ μοναδική,
τέτοια οὐράνια εὐτυχία,
τόση ἀγάπη ἀγγελική,
ὅλα νὰ λείψουν ἀπ' ἐκεῖ
δὲν ἦταν, Θεέ μου, ἁμαρτία;

Χαροκαμμένη, μοναχή,
τώρα θυμᾶται τὴ φωλιά της
ἡ μητεροῦλα ἡ φτωχή
καὶ μὲ λαχτάρα 'ς τὴν ψυχὴ
μετράει τὴν μαύρη ἐρημιά της...

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τὸ στόλισμα τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶνε ἡ... Ἀκακία. Ἂν εἶνε καὶ Λευκή, τόσῳ τὸ καλλίτερον!...

Ὑπῆρξαν Μαῦροι Πρίγκηπες, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ἀρετήν, μεγαλοψυχίαν καὶ φιλοπατρίαν ἀνωτέραν ἀπὸ πολλοὺς λευκούς. Τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ χρῶμα τῆς ψυχῆς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 246)

«Πόσον ἦσαν διαφορετικοὶ ἀπὸ τὴν Βέρθαν οἱ νέοι μας κύριοι! Ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα ἐσέβοντο καὶ ὑπήκουον τὴν μάμμην των· ἦσαν εὐπειθεῖς καὶ εὐγενεῖς πρὸς τοὺς διδασκάλους των· ἐμελετοῦσαν μὲ πολὺν ζῆλον καὶ ἔκαμναν λαμπρὰς προόδους εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· εἶχαν τακτικὸν πρόγραμμα βίου· ποτὲ δὲν ἐσύγχιζαν τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας μὲ τὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως . . . Λαμπρὰ παιδιὰ τέλος πάντων καὶ τὰ δύο.

«Συχνὰ ἀπὸ τὸν κῆπόν μας ἠκούαμεν τὴν Βέρθαν νὰ ἐπιπλήττῃ τοὺς ὑπηρέτας, νὰποκρίνεται μὲ αὐθάδειαν πρὸς τὴν διδασκάλισσάν της, νὰ περιπαίζῃ τοὺς διδασκάλους της, νὰ βασανίζῃ τὰ ζῷά της... ὤ, τί εὐτυχεῖς ποῦ ἤμεθα—ἐσκεπτόμεθα τότε,— ποῦ δὲν ἐξαναπέσαμεν εἰς τὰ χέρια της! Συχνὰ πάλιν τὴν ἠκούαμεν νὰ φωνάζῃ: «Οὔφ, Θεέ μου, πῶς στενοχωροῦμαι! πῶς πλήττω! πῶς ἀηδιάζω!» Ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα δὲν ἐστενοχωροῦντο ποτέ. Ἤξευρα ἕως τώρα ὅτι ἕνα χαϊδευμένον παιδὶ εἶνε ἀνυπόφορον· τὰ παράπονα τῆς Βέρθας μ' ἐμάνθαναν ὅτι εἶνε καὶ δυστυχές. . .

«Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πίθηκος Πούκ ἦτο ἀκόμη ὁ εὐνοούμενος τῆς πρώην κυρίας μας. Τὸν ἐκρατοῦσε αἰωνίως εἰς τὰ χέρια της καὶ τον ἐφιλοῦσε σὰν νὰ ἦτο κανένα μπεμπέ· ἀλλὰ πολὺ συχνὰ τὸν ἠκούαμεν νὰ τσιρίζῃ... Χωρὶς ἄλλο τὸν ἐκτυποῦσε, ἤ τὸν ἐτσιμποῦσε.

«Ἡμεῖς ἀπεναντίας ἐπερνούσαμεν τὴν καλλιτέραν ζωήν. Ποτὲ δὲν μας ἐκακομεταχειρίζοντο, ποτὲ δὲν μας ἐκτυποῦσαν. Καὶ τότε ἐνόησα ὅτι τὸ νάγαπᾷς τοὺς ἄλλους καὶ νἀγαπᾶσαι ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε τὸ ὡραιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸ ἔπαυσα πλέον νὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ νὰ ποθῶ τοὺς πρώτους θριάμβους μου εἰς τὸ Μελόδραμα . . .

«Ἐπεράσαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀλίγους μῆνας, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐφάνησαν πολὺ σύντομοι, καὶ ἐφανταζόμεθα ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτὴ θὰ ἐξακολουθοῦσεν εἰς ὅλην μας τὴν ζωήν, ὅταν, μίαν ἡμέραν, τὴν ὥραν ποὺ μας ἄφηναν νὰ βγαίνωμεν εἰς τὸν κῆπον, διὰ νὰ παίζωμεν μὲ τοὺς μικρούς μας κυρίους, τοὺς ἠβράμεν νὰ κλαίουν! Ἐτρέξαμεν εὐθὺς νὰ τους παρηγορήσωμεν μὲ τὰ χάδια μας. Τίποτε! Ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ κλαίουν...

«— Καϊμένη Ἀσπρούλα! καϊμένε Πιστέ! . . . . ἔλεγαν. Φαίνεσθε ὡς νὰ μας ἐρωτᾶτε τί ἔχομεν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐνοήσετε σεῖς, καὶ ἂν σάς το εἰποῦμεν! Νά, ἕνας κακὸς τραπεζίτης ἔφυγε κ' ἐπῆρε μαζί του ὅλα μας τὰ χρήματα. Καὶ τώρα εἴμεθα πτωχοί, καὶ πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὡραῖο σπίτι, καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν διὰ νὰ ζήσωμεν ἡμεῖς καθὼς καὶ ἡ γιαγιά. Νὰ διατί εἶμεθα λυπημένοι! Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μας ἐννοήσετε!»

«Ἀπεναντίας τοὺς ἐνοήσαμεν κάλλιστα. Ὁ Πιστὸς μοῦ εἶπε: «Ἡμεῖς εἰμποροῦμεν νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ κερδίζωμεν τὰ χρήματα ποὺ τους χρειάζονται, μὲ τὰ παιγνίδια που ἠξεύρομεν. Πρέπει μόνον νὰ τους κάμωμεν νὰ το καταλάβουν.»

«Ἀμέσως τότε ἐγὼ ἄρχισα νὰ χορεύω· ὁ δὲ Πιστὸς ἐπῆρε μὲ τὸ στόμα του ἕνα μικρὸ κανιστράκι, ποῦ εἶχε ξεχάσῃ ἡ Μίννα ἀπὸ χθὲς ἐπάνω εἰς ἕνα κάθισμα, ἐσηκώθη εἰς τὰ πισινὰ πόδια καὶ ἔκαμνε τάχα ὅτι συνάζει νομίσματα ἀπὸ κάποιαν φανταστικὴν ὀμήγυριν... Ἡ Μίννα ἐνόησε πρώτη. Τὰ μικρὰ κορίτσια εἶνε πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀγόρια.

«— Φρὶτς! Φρὶτς! ἐφώναξε—ἀντὶ νὰ πωλήσωμεν τὰ ζῷά μας, καθὼς ἐλέγαμεν, καλλίτερα νἀνοίξωμεν ἕνα θέατρον. Μ' αὐτὸ ἴσως θὰ κερδίζωμεν τὰ χρήματα ποὺ μας χρειάζονται.

«— Νὰ μία καλὴ ἰδέα!» εἶπεν ὁ Φρίτς.

«Ἐτρέξαμεν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὴν μάμμην, ἡ ὁποία ἐκάθητο μελαγχολικὴ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου. Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ λόγια καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ παιγνίδια, τῆς ἐξηγήσαμεν τὸ σχέδιόν μας. Ἡ μάμμη ἐχαμογέλασε καὶ δὲν εἶπεν ὄχι.

«Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦλθεν ἕνας ὑπηρέτης καὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Μύλλερ ἐζήτει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν. Ἡ κυρία Μύλλερ ἄλλοτε ἦτο ὑπηρέτρια τῆς μάμμης· τώρα εἶχε ἓν εὔμορφον ξενοδοχεῖον καὶ ἦτο ἀρκετὰ εὔπορος. Ἔμαθε τὸ δυστύχημα τῆς πρώην κυρίας της καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν της τὴν οἰκίαν της. Τί καλή, τί εὐγνώμων καὶ ἀφωσιωμένη γυναῖκα Ὁ Πιστός μοῦ εἶπε: «Βέβαια ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ μας ὁμοιάζουν. Σπάνιον εἶνε· ἀλλὰ ὑπάρχουν!»

«Εὐχαρίστησαν πολὺ τὴν κυρίαν Μύλλερ καὶ ἐδέχθησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπίτι της νὰ μείνουν ἐπ' ὀλίγον καιρόν, ἕως νἀποφασίσουν τί θὰ κάμουν. Τὰ παιδιὰ τῆς ὡμίλησαν περὶ τοῦ σχεδίου των καὶ ἐκείνη ἐνθουσιάσθη. Εἶπεν ὅτι ἔχει μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἡ ὁποία δέν της ἐχρειάζετο, καὶ ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ ἐξαίρετα θέατρον. Ἔγινε λοιπὸν συμβούλιον ἀμέσως καὶ ἀπεφασίσθησαν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεάτρου, τὸ ὁποῖον θὰ ὠνομάζετο «Θέατρον τῆς Γίδας». Ἔπρεπε βέβαια νὰ το ὀνομάσουν καλλίτερα «Θέατρον τοῦ Σκύλου»· διότι ἡ ἰδέα ἦτο τοῦ Πιστοῦ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε χορεύτρια τοῦ Μελοδράματος, ἤλπιζαν ὅτι τὸ ὄνομά μου θὰ εἴλκυε περισσότερον τὸν κόσμον. Ἔπειτα ὁ Πιστὸς ἦτο πολὺ μετριόφρων καὶ δέν του ἐκακοφάνη διόλου.

«Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν μετεκομίσθημεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς κυρίας Μύλλερ καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὸ «Θέατρον τῆς Γίδας» ἔδιδε τὴν πρώτην του παράστασιν.

«Ὅπως καὶ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλ Ρόσσου, ἐχόρευα, ἐκτυποῦσα τὰς ὥρας, ἐσχημάτιζα λέξεις μὲ γράμματα· ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, ἔπαιζα καὶ πιάνο, ὅπως ὅταν ἤμουν εἰς τῆς Βέρθας, καὶ συγχρόνως ἐθέλαζα—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐστέφθη ἀπὸ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

«Ὁ Πιστὸς ἔκαμνε στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ ἔπαιζε τὸ τύμπανον. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι σκύλοι, διὰ νὰ παιχθῇ ὁ Λιποτάκτης, τοῦ ἔμαθαν μίαν ἄλλην παντομίμαν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ παίζῃ μόνος του. Ὠνομάζετο «Ὁ Σκοπός». Ὑπῆρχεν ἓν μικρὸν φυλακεῖον καὶ ὁ Πιστὸς ἐν στολῇ, μὲ τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, ἐφρουροῦσε ὡς σκοπός. Σὲ ὀλίγον τὸν ἔπιανε νύστα καὶ ἀπεκοιμᾶτο. Ἔξαφνα ἐξυπνοῦσεν ... ἀλλ' ἦτο ἀργά, ὁ ἐχθρὸς εἶχε περάσῃ, χωρὶς νὰ τον ἐνοήσῃ. Τότε ὁ Πιστός, βλέπων ὅτι εἶχε παραλείψῃ τὸ καθῆκόν του, ἔστρεφε τὸ ὅπλον κατεπάνω του, ἐπυροβολοῦσε διὰ ναὐτοκτονήσῃ καὶ ἔπιπτε κάτω ὡς νεκρός. Αὐτὸ διεσκέδαζε πολὺ τὸ ἀκροατήριόν μας.

«Ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα ἔκαμναν καὶ αὐτοὶ κάτι τί— διότι εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν θεωρεῖται διόλου ἐντροπὴ νὰ παίζῃ κανεὶς εἰς τὸ θέατρον καὶ πολλοὶ ἠθοποιοὶ ἐκεῖ, ἀνήκουν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἀριστοκρατίαν. Ὁ Φρὶτς ἔπαιζε θαυμάσιον βιολί, ἡ δὲ Μίννα, ἡ ὁποία εἶχεν

«Τότε ὁ Πιστὸς ἔστρεφε τὸ ὅπλον κατεπάνω του.» (Σελ. 253, στήλ. γ').

ὡραίαν φωνήν, ἐτραγωδοῦσεν εἰς τὸ πιάνο πολλὰ καὶ διάφορα τραγούδια. Ἐπαιζαν ἀκόμη μαζί καὶ μερικὰ δραμάτια καὶ κωμῳδίας, τὰς ὁποίας συνέθετε ὁ Φρίτς—διότι εἶχε πολὺ πνεῦμα ὁ μικρός μου φίλος Φρίτς!

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*,

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΣΤΑΓΩΝ

Βαθειὰ μέσα εἰς τὴν γῆν ἦτο μία σταγὼν νεροῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ ἦτον κατασκότεινα καὶ ἡ σταγὼν εὑρίσκετο ὁλομόναχη, ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ ἀπεράσισε νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἐκεῖ συναντᾷ μίαν ἄλλην σταγόνα, καὶ παρέκει ἄλλην μίαν, καὶ τρίτην καὶ τετάρτην . . . Ὅλαι αὐταὶ αἱ σταγόνες ἐπῆγαν μαζί της. Ὅταν λοιπὸν ἐσυνάχθησαν τόσον πολλαὶ καὶ ἀπέκτησαν ἀρκετὴν δύναμιν, τότε εἶπον μεταξύ των :

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μίαν τρύπαν εἰς τὴν γῆν νὰ ἰδοῦμεν κ' ἐμεῖς τὸν ἥλιον ;

Καὶ ἔκαμαν πράγματι μίαν τρύπαν καὶ ἐσηκώθησαν ἐπάνω καὶ εἶδαν τὸν ἥλιον καὶ τὸν ὁλογάλαζον οὐρανόν. Τί ὡραῖα ποῦ ἦταν ἐκεῖ! Ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐκυλίσθησαν, ἔπαιξαν καὶ ἐφλοίσβισαν. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἄλλαι νέαι σταγόνες : ἤκουσαν, βλέπετε, τὴν χαρὰν τῶν πρώτων σταγόνων καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν πλέον, ἤθελαν νὰ ἰδοῦν καὶ αὐταὶ τὸν λαμπρὸν ἥλιον!

— Κυττάξετ' ἐκεῖ μιὰ ὡραία πηγή! ἔλεγαν μερικὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν κοντὰ ἐκεῖ, καὶ ἤρχισαν νὰ γεμίζουν τὰ χεράκια των καὶ νὰ πίνουν ἀπὸ τὸ κρυσταλένιο νερὸν τῆς πηγῆς. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἔπιναν, εἶχε ἀκόμη ἀρκετόν, καὶ ἀπὸ τὴν ὀπὴν ἔβγαιναν ὁλονὲν περισσότεραι σταγόνες. Καὶ δὲν εἶχον πλέον θέσιν αἱ πρῶται σταγόνες, καὶ ἔτρεξαν ἐκεῖναι ἔμπρος καὶ ἔσπευσαν νὰ τὰς ἀκολουθήσουν ἄλλαι, εἰς τρόπον ὥστε διὰ μέσου τῆς χλόης ἐφάνη τρέχον ὀφιοειδῶς ὁλόκληρον ρυάκιον! Εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἦσαν φυτρωμένα ἄνθη, λευκὰ καὶ κυανᾶ, κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ εἶπον εἰς τὸ ρυάκι :

— Ρυάκι, ρυάκι! Στάσου λίγο νὰ παίξωμεν μαζί σου!

— Δὲν ἔχω καιρόν, ἀγαπητά μου λουλουδάκια, ἀπεκρίθη τὸ ρυάκι· δὲν ἔχω ὑπομονὴν νὰ μένω εἰς τὸ ἴδιο μέρος.

Καὶ ἔτρεξε πάλιν ἔμπρος, ὅπου ἔβλεπαν τὰ μάτια του. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε, συναντᾷ ἐν ἄλλο ρυάκι.

— Καλημέρα, ἀδελφούλη μου, τοῦ λέγει· δὲν με πέρνεις μαζί σου ;

— Γιατί ὄχι, πᾶμε μαζί, λέγει τὸ δικό μας ρυάκι.

Καὶ ἐπροχώρησαν καὶ τὰ δύο μαζὶ πολὺ μακρυά. Κύτταξε, τρέχουν πάλιν ἄλλα ρυάκια νέα, καὶ ὅλα ζητοῦν νὰ το ἀκολουθήσουν. Τί νὰ κάμῃ ; τὰ ἐπῆρε καὶ αὐτὰ μαζί του καὶ ἔγινε μέγας καὶ πολύς.

— Καλὲ τί εἶν' αὐτό! ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι· τὸ μικρό μας ρυάκι, ἀκοῦς, καλὲ ἐσύ, νὰ γίνῃ τόσο μεγάλος ποταμός! Πῶς νὰ τον περάσωμε τώρα :

Διὰ νὰ τον περάσουν, ἠναγκάσθησαν νὰ κτίσουν γέφυραν.

— Ἂς τὸν βάλωμε νὰ μας κάμνῃ καὶ δουλειές, νὰ μας ἀλέθῃ τὸ σιτάρι.

Καὶ ἔβαλαν μύλους καὶ ἤρχισε τὸ ποτάμι μὲ τὰ δυνατά του χέρια νὰ γυρίζῃ τοὺς τροχούς.

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τον καβαλικεύσωμεν καὶ νὰ τον φορτώσωμεν ;

Καὶ ἐφόρτωσαν μὲ κάθε ἐμπόρευμα καράβια, ἐμβῆκαν μέσα ἄνθρωποι καὶ τους ἐσήκωσε ὁ γίγας ποταμὸς εἰς τοὺς πλατεῖς του ὤμους καὶ τους μετέφερε μακρυά, πολὺ μακρυά, ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, ἕως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐδῶ, εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν ἔρχονται νὰ ξεκουρασθοῦν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ ποταμοί· καὶ ἀφοῦ ξεκουρασθοῦν, σηκώνονται ὡς εἶδος ὁμίχλη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συσσωρεύονται εἰς σύννεφα. Καὶ ὅταν ἡ γῆ ὑποφέρῃ πολὺ ἀπὸ τὸν καύσωνα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ βασανίζωνται ἀπὸ δίψαν, τότε μυριάδες σταγόνων χύνονται ἀπὸ τὰ σύννεφα εἰς τὴν γῆν, τὴν ποτίζουν, ζωογονοῦν τὰ φυτὰ καὶ περνοῦν πάλιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγῆκαν.

(*Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ Λάους*).

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἰδοὺ τελοσπάντων καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν ἐπεριμένατε, μικροί μου καλλιτέχναι.

Πρόκειται νὰ ζωγραφίσετε μίαν Θαλασσογραφίαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα. Πλούσιον καὶ εὐρύτατον θέμα, διότι ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν νὰ το πραγματευθῆτε ὅπως θά σας ὑπαγορεύσῃ ἡ καλλιτεχνική σας φαντασία καὶ ἡ ἑλληνική σας καρδία.

Παραστήσατε ἕνα κομμάτι θαλάσσης, ὅπως θέλετε, ἐν γαλήνῃ ἢ ἐν τρικυμίᾳ, παρὰ τὴν ἀκτὴν ἢ ἐν μέσῳ πελάγει. Ζωγραφίσατε ἓν πλοῖον, μίαν λέμβον, ἓν ἁλιευτικὸν πλοιάριον, ἕνα φάρον, ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι ἠξεύρετε! Ἀρκεῖ τὸ ἔργον σας νὰ εἶνε πρωτότυπον, ἑλληνικόν, ἰδικόν σας, γνήσιον. Θέλω μίαν Θαλασσογραφίαν ἑλληνικήν. Νὰ ἀποφύγετε τὰς ξενικὰς μιμήσεις καὶ . . . τὴν βοήθειαν πάσης ξένης χειρός . . .

Ἡ θαλασσογραφία σας εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὅσον θέλετε μικρά, καὶ ὅσον θέλετε μεγάλη. Καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὴν σελίδα μας.

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐζωγραφημένη μὲ χρώματα. Ἀκουαρέλλαι καὶ ἐλαιογραφίαι ἀποκλείονται· διότι εἰκόνας μὲ χρώματα δὲν δημοσιεύω. Πρέπει νὰ εἶνε εἰκὼν μαύρη ἐπάνω εἰς πολὺ ἄσπρον χαρτὶ τῆς ζωγραφικῆς, διὰ νὰ φωτογραφῆται εὐκόλως. (Διότι, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἓν σχέδιον ὅπως εἶνε, πρέπει πρῶτον νὰ φωτογραφηθῇ.) Σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῆτε ἢ κραγιόνι, ἢ σινικὴν μελάνην μὲ γραφίδα, ἢ μὲ λεπτότατον χρωστῆρα, ἢ καὶ μὲ τὰ δύο.

Ἀπαραίτητον εἶνε νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὰ σχέδια ἀζάρωτα καὶ ἀτσάκιστα. Πρὸς τοῦτο τὰ θέτετε ἀδίπλωτα ἐντὸς δύο χαρτονίων χονδρῶν καὶ τὰ στέλλετε ταχυδρομικῶς καὶ ἐπὶ συστάσει.

Τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον (ἢ ἂν θέλῃ ἀμφότερα) τοῦ διαγωνιζομένου θὰ τίθεται ἐπὶ τῆς εἰκόνος πλαγίως, ὅπως συνήθως οἱ καλλιτέχναι ὑπογράφουν τὰ ἔργα των. Ἀνώνυμα σχέδια ἀποκλείονται.

Ἡ κρίσις θὰ γίνῃ τῇ βοηθείᾳ διακεκριμένων ζωγράφων, τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα.

Τὸ κάλλιστον δὲ σχέδιον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς Διακλάσεως, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ κρίσις.

Δέχομαι σχέδια διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Ἡ κρίσις τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφράσεως (Le pardon des injures) θὰ δημοσιευθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν Ε' Κυριακήν, λίαν προσεχῶς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κωστάκη, ξεύρεις διατί οἱ στρατιωτικοὶ *μουσικοὶ* δὲν ἔχουν ὅπλα ;

— Πῶς δὲν ἠξεύρω! Διότι εἶνε ἐπικίνδυνον *νὰ παίζῃ* κανεὶς μὲ τὰ ὅπλα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γινουλίας Παυλιδίσσας

*
* *

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀπερρίφθη εἰς τὰς ἐξετάσεις του.

— Καὶ ποιός σου φταίει ;! τῷ λέγει καταλυπημένος ὁ πατήρ του.

Καὶ ὁ Κωστάκης :

— Νά, ὁ δάσκαλος . . . ποῦ μ' ἐρώτησε τὰ πιὸ δύσκολα ζητήματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΟ τὸ περιστεράκι πετᾷ σήμερον πρὸς τὸ *Ταϊδέ*. . . Πηγαίνει νὰ δώσῃ πρῶτα - πρῶτα ἕνα ἐγκάρδιον καὶ μητρικόν μου φιλάκι πρὸς τὴν *Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότατα, τὸν βασιλόπαιδα Χριστοφόρον*, τὸν σεπτόν μου μικρὸν φίλον, ὁ ὁποῖος τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, 29 Ἰουλίου, ἐώρτασε τὰ γενέθλιά Του, συμπληρώσας τὸ ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας Του. Τῷ φέρει ἐπίσης καὶ τὰς εὐλαβεῖς προσρήσεις τῶν συναδέλφων Του, τῶν μικρῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως», οἱ ὁποῖοι πολλάκις μοῦ ἔγραψαν καὶ με παρεκάλεσαν νὰ Τῷ τας διαβιβάσω. Τῷ φέρει ἀκόμη καὶ τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν, ὡς μανθάνω, τρέφει πρὸς ἐμέ· διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν με ἀναγινώσκει, καὶ διὰ τὸν ζῆλον μὲ τὸν ὁποῖον *ξεσπαθόνει*, προτρέπων τοὺς μικρούς Του φίλους νὰ γίνωνται συνδρομηταί μου...

Ὅλα τὰ μανθάνω ἐγώ... Μοῦ τα λέγει τὸ πουλάκι μου! Αὐτό μου εἶπε πόσην ἀνησυχίαν εἶχεν ὁ βασιλικός μου φίλος, μήπως δὲν θὰ μ' ἐλάμβανεν εἰς τὸ Ταϊδέ, καὶ πόσον εὐχαριστήθη ὅταν εἶδε ὅτι κ' ἐκεῖ Τῷ ἔρχομαι τακτικώτατα... Μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι μὲ μεγάλην εὐκολίαν λύει τὰς Πνευματικάς μου Ἀσκήσεις. . . Μοῦ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, πολὺ εὐχάριστον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ το εἴπω!...

Τί συγκινητική, τί ἐνδιαφέρουσα ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου*, ἡ πρώτη ποῦ μου στέλλει ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὅπου, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχε μεταβῇ ὡς ἐθελοντής. «Φαντάσου-μοῦ γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων, - νὰ πάγω 'στὸν πόλεμο, μὲς τὴ φωτιά, νὰ ξεχάσω ὅλον τὸν κόσμον καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ ἐνθυμῶμαι μόνον σέ! Στὴ μάχη τῆς Ταράτσας, μὲς 'στὸ πράχωμα, πρὶν ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ πῦρ, ἐδιάβαζα μακαρίως τὴν μαγευτικήν ἀλληλογραφίαν σου, ὑπὸ τὸν κρότον τῶν ὁβίδων καὶ τὸν συριγμὸν τῶν σφαιρῶν. Ὅταν δὲ ἠρχίσαμεν καὶ ἡμεῖς τὸ πῦρ, δὲν ἐπρόφασα νὰ κρύψω τὸ φύλλον σου καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησιν, ἔμεινεν ἐκεῖ. Μετά τινα βήματα τὸ ἐνεθυμήθην καὶ ἐστράφην πρὸς τὸ μέρος ὅπου το ἀφῆκα. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ κάμω δύο βήματα, καὶ ὁ ἀέρας τὸ ἔφερε πρὸ τῶν ποδῶν μου. Μοῦ ἐφάνη ὡς νά μου ἔλεγε : «Μή με ἀφίσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν!» Τὸ ἐπῆρα, τὸ ἐδίπλωσα καὶ το ἔκρυψα μὲ χαράν...» Πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ διάσωσις ἑνὸς φυλλαδίου μου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν;

Ἀτήγημα σωστὸν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους*. Μοῦ περιγράφει μίαν χαριτωμένην σκηνήν, ἔχουσαν σχέσιν μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. "Ἂν ἔχω τόπον, θὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές, διότι ἀξίζει νὰ την διαβάσετε ὅλοι.

Νομίζω ὅτι ἔχεις ψευδώνυμον, ἀγαπητέ μου *Ἐλευθέρη Φιλάρετε*, διατί δὲν το σημειόνεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, νὰ σου ἀπαντήσω μὲ αὐτό ;— Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου καὶ διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν ἱππασίαν· εἶνε πραγματικῶς λαμπροτάτη ἄσκησις, καὶ μάλιστα λυποῦμαι διότι τώρα, μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ ποδηλάτου, παρημελήθη κάπως εἰς τινας τάξεις.—Ὅταν δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγήν, ὀφείλεις νὰ στείλῃς πρῶτος ἓν τετράδιον πρὸς τὸν προτείναντα.

Μικρὲ Κινέζε Χὶν-Χάν, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς. Τώρα ποῦ μου γράφεις ὁ ἴδιος, μάλιστα! Εἰς ποιούτας περιστάσεις, βλέπεις, οἱ ἀντιπρόσωποι εἶνε ὁλως διόλου περιττοί.

Ἔτσι θέλω, ἀπὸ τὰ πέντε ποὺ μου ἐπράτεινες, σοῦ ἐξέλεξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, διὰ νὰ συμπληρωθῇ καὶ τὸ ἀγαπητόν μου . . . *Ἔτσι μάρέσει*. Εὐφυὴς ἡ ἀπάντησις σου εἰς τὴν ἐρώτησιν. «Ποῖος ἄνθρωπος εἶνε μισός ; — Ὁ Μισάνθρωπος!» Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ὀρθή.

«Ὦ, τί ὡραῖα ποῦ διέρχομαι τὴν ἡμέραν μου ἐδῶ εἰς τὴν ὡραίαν νῆσον Πόρον!» ἀνακράζει ἡ ἀγαπητή μου *Θέλπουσα*. Ἀρά γε, ἐγνώρισε καὶ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, τὸ ὁποῖον διατρίβει τώρα εἰς τὸν Πόρον ; Μοῦ ἔγραψεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ ὅσους συνδρομητάς μου πηγαίνουν ἐπίσης τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ. Ἐμπρὸς λοιπόν! ἂς γίνῃ ἡ ἀμοιβαία ἔρευνα καὶ ἡ ἀναγνώρισις!

Καὶ ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου*, ποῦ ἐπῆρε τὸ φύσημά της διὰ τὴν Κύθνον, περνᾷ ἐκεῖ ἐπίσης ὡραῖα. Κατοικεῖ εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἔχει πολλὴ δροσιά. Δένδρα πολλὰ καὶ μεγάλα δὲν ὑπάρχουν. Ποῦ καὶ που εὑρίσκεται κανένας κῆπος μὲ ἐσπεριδοειδῆ· ἔχει ὅμως ἐν ἀφθονίᾳ συκέας καὶ κλήματα — Τὰ ἠξεύρατε σεῖς αὐτά ;

Ἡ *Ἀστροφεγγιὰ μένει ἐδῶ· ἀλλὰ* πηγαίνει εἰς τὸ Φάληρον δύο φορὰς τὴν ἡμέραν : τὸ πρωὶ διὰ λουτρὸν καὶ τὸ ἀπόγευμα δι' ἀναψυχήν. Εὑρίσκεται δὲ πάντοτε μὲ τὴν φίλην μου *Κροκόπεπλον Ἠώ*· ἡ ὁποία - ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω! - εἶνε πάρα πολὺ καλὴ καὶ εὐχάριστος.— Τὰς φιλῶ καὶ τὰς δύο.

Κατενθουσιασμένη ἡ φιλτάτη μου *Λευκὴ Πεταλούδα* - ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾶς, ἔχει ψευδώνυμον, - μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἁλασμοῦ Κόσμου*. Τῆς ἠύξησε τὴν διάθεσιν τοῦ ἐσσπαθώματος, λέγει δὲ ὅτι, ἂν ἤδυνοῦν κ' ἐδῶ τοιοῦτοι Σύλλογοι θὰ εἶνε ἡ πρώτη, ἡ ὁποία θὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μου. Ἔ, ποῖος τὸ ἠξεύρει! καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ! Περὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος ἔλαβα καὶ ἄλλας ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς· π. χ. ἀπὸ τὸν *Στέφανον Κότινον*, ἀπὸ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, ἀπὸ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ἡ ὁποία ἀναγινώσκει καὶ αὐτὴ ἀγγλικὰ περιοδικά, ἀλλὰ προτιμᾷ τὴν «Διάπλασιν» διότι ἔχει ἀπ' ὅλα. Παραδείγματος χάριν, ἓν ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἔχει ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ δὲν κάμνει διαγωνισμούς· τὸ ἄλλο κάμνει διαγωνισμούς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀσκήσεις, κτλ., ἐνῷ ἡ Διάπλασις τὰ ἔχει ὅλα μαζί, καὶ μάλιστα *τελειοποιημένα*) ἀπὸ τὸν *Ναυτίλον*, κτλ.

Ἀπόμαχε Ρουμελιώτη, τάχα ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ μόνη της ; Εἰπέ της ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ περισσότερον.

Καὶ ὁ ἀγαπητός μου *Θουκυδίδης* ὁ *Ἱστορικὸς* ἐτύπωσε φακέλους καὶ χάρτην μὲ τὸ ψευδώνυμόν του· καὶ ὁ *Ἀνδρέας Ἀργοναύτης* ἐπίσης. Ἡ δὲ *Ναυτοπούλα* τί ἐτύπωσε, νομίζετε; ἐπισκεπτήρια, μάλιστα, μπιλιέτα! Οὔτω ἔλυσε καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκεπτηρίων τῶν νεαρῶν δεσποινίδων. Καθὼς γνωρίζετε, αἱ δεσποινίδες πρὸ τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των - ζῆσε, μαῦρέ μου, νὰ φᾷς τριφύλλι! - δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν ἴδια ἐπισκεπτήρια, ἀλλὰ γράφουν τὸ ὄνομά των ἐπάνω εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς μητρός των. Ἡ *Ναυτοπούλα* ὅμως κατώρθωσε, βλέπετε, νὰ ἔχῃ ἰδικά της ἐπισκεπτήρια... Ἄ, μάλιστα! μὲ τὸ ψευδώνυμον ἐπιτρέπεται.

Φιλόμουσε Παῖ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα. Τὸ εἶδες ; Ναί, αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἑκάστου φυλλαδίου εἰς ξεχωριστὸν χαρτί. Ἔμαθα μ' εὐχαριστησίν μου ὅτι ἔχετε καὶ σεῖς εἰς τὸ σπίτι σας μίαν Ἀσπρούλαν· ὅτι «δὲν εἶνε μὲν γυμνασμένη ὅσον ἡ ἰδική μας, αὔτε χορεύει, ἀλλ' ὅτι καὶ σεῖς δὲν ὁμοιάζετε τὴν Βέρβαν...» Ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω!- Μόνος σου ἐζωγράφισες ἐκεῖνο τὸ κλωνίον τοῦ ἀνθισμένου κισσοῦ ; Εὖγε!

Ἡ φίλη μου *Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ* ἔκαμεν ἕνα λαμπρὸ ταξεῖδι μέχρις Ἄνδρου. Ἦτο ἄκρα γαλήνη· ἡ θάλασσα γυαλί· τὸ πλοῖον δὲν ἐκουνήθη διόλου... Ἀμ' βέβαια! *Νεράϊδα* ἦτο αὐτὴ ποῦ ἐταξείδευε!

Γραμματόσημα μεταχειρισμένα πρὸς πώλησιν δὲν ἔχω, *Κερασοβόλε Ζεῦ*. Δύνασαι νὰ ποταθῇς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Χαρτοπωλεῖον Βαλλῶση. Ὁ *Φιλελεύθερος Ἕλλην* ἔχει καιρὸν νὰ μου γράψῃ. Τί γίνεται ; Διατί δὲν στέλλει τὰ τετράδιά του ; Νομίζω ὅτι ὀφείλει κάμποσα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀκουαρέλλαν τοῦ φίλου σου, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*. Εἶνε ὡραιοτάτη. Τώρα ποῦ ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις «τὴν δὲ ξέστην μετριάζουν τὰ λουτρὰ» γράφε μου συχνότερα, σὲ παρακαλῶ.— Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὸ ἀγαπητόν μου *Ἰόνιον Πέλαγος*.

Ἀκούσατε καὶ ἓν νέον : Ὁ *Μικρὸς Διάβολος*, ὁ ὁποῖος δέχεται ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν *μὲ ὅλους*, ἀφ' οὗ κάμῃ ἓν λεύκωμα ἐκ 50 τετραδίων θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει καὶ τῆς Καλλιγραφίας —ἀκοῦς *Τσὶν-Τσών* ; — Τὸ δὲ βραβεῖον θὰ εἶνε βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθησομένου, *ἀξίας 8 δραχμῶν*.

«Ἀπὸ τὸ 1898 θὰ λαμβάνωμεν δύο Διαπλάσεις, νὰ λείψουν αὐταὶ αἱ φασαρίαι!» — Ξεύρετε ποῖος τὸ εἶπεν αὐτό ; ὁ πατέρας τῆς *Δημυλίας Εἰμαρμένης*, ἡ ὁποία μαλόνει μὲ τὸν ἀδελφόν της, ποιὸς νὰ πρωτοδιαβάσῃ τὸ φυλλάδιόν μου, καὶ γίνεται εἰς τὸ σπίτι χαλασμὸς κόσμου. Τόσον, ὥστε ὁ πατέρας τῆς χάνει τὴν ὑπομονήν, τοὺς πέρνει τὸ φυλλάδιον, καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸ διαβάζει δυνατά, ὥστε νὰ το ἀκούουν μαζὶ καὶ οἱ δύο. Ὡραία λύσις καὶ αὐτή!

Τὸ ἔκαμα, *Ρεδίκολε!* Ἔβαλα ἔμπρὸς εἰς τὸν *Ἄσσον* τὸ γράμμα Β καὶ το ἠύρα ἀμέσως. Τί ; νομίζεις ὅτι μόνον σὺ λύεις αἰνίγματα ;

Ρηξοκέδουνε Ἀργοναῦτα, εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. Ὥστε τώρα γράφε το πλησίον τοῦ ὀνόματός σου.

Σοφὲ Πιτσακέ, μοῦ ἔστειλες ἓν τετράδιον παραπάνω, διότι εἶχες στείλῃ ἤδη καὶ πρὸς τὸ *Ὀβράνιον Τόξον* καὶ πρὸς τὸν *Φιλελεύθερον Ἕλληνα*. Τί θέλεις νὰ σου κάμω ;—Ἔλαβα τὰς 2 δραχμάς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ πρῶτα 2 φράγκα.

Ἤσυχο Ἀεράκι, γίνεται ἤδη σκέψις περὶ αὐτοῦ ποὺ μου γράφεις. Ἡ Εἰκοσαετηρίς μου θὰ ἑορταισθῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1899, ἤτοι δηλαδὴ θὰ ἔχῃ συμπληρωθῇ τὸ 20ὸν μου ἔτος καὶ θὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸ 21ον. Ἀλλ' αἱ προετοιμασίαι θὰ διαρκέσουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1898, διότι πρόκειται νὰ γίνουν πολλὰ πράγματα, πολλαὶ καὶ λαμπραὶ καινοτομίαι, ἑορταί, παραστάσεις, παιγνιωρικὰ λευκώματα, μετάλλια ἀναμνηστικά, κτλ. κτλ. Περὶ ὅλων αὐτῶν θὰ γράψω ἐν καιρῷ. Ὁπωσδήποτε, γράψε μου τὴν ἰδέαν σου. Σοῦ παρατηρῶ δὲ μετὰ χαρᾶς ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐσυλλογίσθης τὴν *Εἰκοσαετηρίδα* μου.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν κοπηλασίαν, *Πομπειανὴ Φλογέρα*. Θὰ σε συστήσω εἰς . . . τὸ *Ἀπάτιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους*. — Ἔ, τώρα σοῦ λείπει κανὲν φυλλάδιον ;

Ὁρίστε τί μου κάνει ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*! . . . Διὰ νὰ μὴ φανῇ οὔτε φιλόδοξος οὔτε φιλόσοφος τὸ *Ἀρχιλιλάντιον*, σκέπτεται νὰ μου στείλῃ ... τὴν μισὴν φωτογραφίαν του. Δέν το πιστεύω νὰ το λέγῃ μὲ τὰ σωστά του. Ἀλλ' ἂν μου κάμῃ κανένα τέτοιο, θὰ στείλω τὴν μισὴν φωτογραφίαν πρὸς τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ τὴν συμπληρώσῃ. Καὶ ὅ,τι βγῇ πλέον!

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ταλαντευόμενε Ὀκεανέ*, (δεκτόν). Θὰ σου ἀπαντῶ προθύμως εἰς ὅ,τι θὰ μου γράψῃς, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ μου γράψῃς ὅπως σκέπτεσαι, «ἀνοίγων τὴν καρδίαν σου καὶ ὄχι τὴν βιβλιοθήκην σου.» Βλέπω ὅτι, ἐνθυμεῖσαι καλὰ τὰς ὁδηγίας μου.

Φαντάσου, ἀγαπητέ μου *Κέρανέ*, πόσον ἐκολακεύθη ὁ Ἀνανίας ὅταν ἔμαθε ὅτι, «ἀπολλὰ τῶν γνωμικῶν του σοῦ φαίνονται ἀντάξια τῶν προγονικῶν μας ἀποφθεγμάτων». Ἡ φήμη τῆς ὡραίας σου ἐπιστολῆς ἔφθασε, βλέπεις; μέχρι Φαλήρου.

Χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τῆς ἀδελφούλας σου, *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, ποὺ τὴν ἐχάσατε καὶ μετὰ πολλὰ τὴν εὕρατε εἰς τὸν κῆπον, «καθημένην ὑπὸ τὴν κληματαριὰν καὶ ἀναγινώσκουσαν τὴν Διάπλασιν!» Ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξειδίου σου καὶ σ' εὐχαριστῶ

διὰ τὰς ἐνεργείας. Εἶδα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τὴν εἰκόνα μου καὶ εἰς τὰς λύσεις τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία. Τί καλά!

Ὁ προτείνων *Μεγάλε Ἀλέξανδρε*, στέλλει τετράδιον ἀφ' οὗ τοῦ στείλουν. Ὁ δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγήν, στέλλει πρῶτος. Ἔτσι δὲν εἶνε; — Ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς.

Ἂν θέλῃς καὶ σύ, *Γαληνιαία Θάλασσα*, νὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετράδιον, εἰμπορῶ νὰ διαβιβάσω ὅ,τι βραβεῖον θὰ δώσῃς. — Τί ὡραῖα ἡ ἐκδρομή σας! Ἦτο μαζὶ καὶ ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη*, ἔ;

Κυμοδόκη, εἶσαι δεκτὴ μετὰ χαρᾶς. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα.

Ἔτυμ μάρεσει, διὰ τὴν *Ναυτοπούλαν* μοῦ ἔστειλες μόνον ἐπιστολήν. Φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς καὶ τετράδιον. Τὴν φυλάττω λοιπὸν ἕως ὅτου μοῦ τὸ στείλῃς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Καὶ σήμερον ἔχω νὰ ναναγράψω ἀρκετοὺς εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, μὲ τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας διὰ τὴν ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης των.

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ἡ *Ἀνθισμένη Λεμονιά* (1 συνδρ.), ἡ *Λευκὴ Χιὼν* (1), ἡ *Βραχγιαμένη Κωνσταντία* (1), ὁ *Ἀνδρεῖος Εὔζωνος* (1), ὁ *Δαίδαλος* (1), ἡ Κυρία *Ἐλένη Δετζώρτζη* (1), ὁ *Παναγ. Σαουσόπουλος* (1), ὁ *Ἀναμοστρόβιλος* (1), ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνίς* (2), ὁ *Ναυτίλος* (1), ὁ *Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (1), ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* (1), ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* (1).

Ὅσοι λογαριάζουν νὰ ξεσπαθώσουν ἂς σπεύσουν. Ὅταν προχωρήσῃ πολὺ τὸ δεύτερον ἑξάμηνον, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, τὸ ξεσπάθωμα θὰ εἶνε δυσκολώτερον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ τὴν *Ἀστραπήν*, *Οἰδίποδα Τύραννον*, καὶ *Τερπικέραυνον Δία*· — ὁ *Ἀπδμαχος Ρουμελιώτης* μὲ τὴν *Γεννάιαν Σουλιώτισσαν*· — ὁ *Κωνσταντῖνος Ἰζαΐλδω* μὲ τὴν *Ταναγραίαν Κόρην*, *Ἀριέτταν Πελισσιὲ* καὶ *Καρδερίναν*· — ὁ *Κεραυνοβόλος Ζεὺς* μὲ τὴν *Ἰωάννναν Ν. Μαρκέτη*· — ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα* μὲ τὴν *Εὔκρατον Ζώνην*· — ἡ *Δίμυλία Εἱμαρμένη* μὲ τὸν *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Πεζοναύτην* καὶ *Παπαρούναν* τῆς *Πεντέλης*· — ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*, *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα*, *Φερούτυχον Χρυσαλλίδα*, *Τρικυμιώδη Μαλέαν*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Δὸν Κιχώτην* καὶ *Μπάρμπα Νικολῆν*· — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸν *Τρεχαγουρεύκοπουλον*, *Φλὶν-Φλάν*, *Τσὶν-Τσών*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Δέαν*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Οἰδίποδα Τύραννον*, *Λευκὴν Χιόνα*, *Τορπιλλητήν*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Λευκὴν Ἄρατον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀναμπουμπούλαν*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* καὶ *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· — τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Ἥρωα Γαριβάλδην* καὶ *Δέαν*· — ὁ *Καχαρίας τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸν *Δόρδον Βύρωνα*, *Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Καλλιτέχνιδα Διαβολίσκην*, *Μυλόρδον*, *Λευκὸ Μανουσάκι* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*· — ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* μὲ τὴν *Νύμφην τῆς Ἀβύδου*· — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην*, *Φερούτυχον Χρυσαλλίδα* καὶ *Μικρὰν Μάγισσαν*· — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*· — καὶ ἡ *Κυμοδόκη* μὲ τὴν *Ἑλλὴν Πάλλη*.

Ἀσπασμοὶ, πληροφορίαι. — Ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* ἀσπάζεται τὸν *Δὸν Κιχώτην*, τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ τὸν *Τρεχαγουρεύκοπουλον*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* τὴν *Ναυτοπούλαν*· — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* τὴν *Ὡραίαν Δοκάδα*. — Ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* ἐρωτᾷ διατί τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* δὲν στέλλει τὴν εἰκόνα του καὶ ἀναβάλλεται ἡ Ε' Κυριακή; Ἀχ!—λέγει—ἂν τὸν ἤξευρε θὰ του ἐτραβοῦσε τὸ αὐτὶ πολὺ δυνατά! — ὁ *Διογένης Λαέρτιος* ἐλυπήθη διότι ἀνεχώρησεν εἰς Κόρινθον πρὶν προφθάσῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν *Δέαν*· ἐπιφυλάσσεται ὅμως μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν, κατόπι τῆς εὐγενοῦς της προτάσεως, ἡ ὁποία πολὺ τὸν ἐχαροποίησεν· — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τὴν γνωρίζει ὁ *Τρεχαγουρεύκοπουλος*, τὸν προκαλεῖ νὰ μας εἴπῃ τὰ τελικά της. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!—ὁ *Κωνσταντῖνος Ἰζαΐλδω* ἀσπάζεται τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς τὰ περνᾷ εἰς τὴν Σύρον· — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* ἀσπάζεται τὸ *Ἄψε Σβύσε* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ποίας ἐντυπώσεις ἔχει ὁ ἀδελφός του ἀπὸ τὴν Κέρκυραν; (λαμπράς, βεβαίως! δὲν εἶν' ἔτσι;) — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* παραπονεῖται ποῦ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον ἀπὸ τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν*· λέγει δὲ εἰς τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας*, ὅτι κάποιος τὸν ἐγέλασε καὶ ἂν τὸν ἤξευρε, ἂς εἴπῃ τὸ ὄνομά του! — ὁ *Κεραυνὸς* πληροφορεῖ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, ὅτι φοιτᾷ εἰς τὴν δημοσίαν Σχολὴν τῆς πατρίδος του καὶ τώρα ἐπροβιβάσθη εἰς τὴν 6' γυμνασιακὴν τάξιν· — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* παρακαλεῖ τὸν *Κουταλιαρὸν* νὰ της στείλῃ, ἂν θέλῃ, ἓν ἄλλο τετράδιόν του, διότι τὸ πρῶτον τὸ ἔχασεν εἰς τὴν μετακόμισιν· (ἐννοεῖται ὅτι ὁ *Κουταλιαρὸς* δὲν ὑποχρεοῦται δεύτερον νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μόνον ἂν θέλῃ). — Ἐλλείψει χώρου, παραλείπονται μερικοὶ ἀσπασμοί.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της καὶ τας φίλας: *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (τὸ λάθος διωρθώθη), *Δέαν*, *Ψαροπούλαν*, *Βοσκοπούλαν*, *Πεζοναύτην* (τὰν εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας του καὶ ἀπαντῶ καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν του)· *Φλὶν-Φλὰν* (ἐγὼ σ' ἐξέχασα, ἢ σύ;) *Κόντε Ραπανάκην*, *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (ὥφελες τὸ τετράδιον, καὶ τὰ ἑξτείλα)· *Κόρην τῆς Ὡραίας Λέσβου*, *Ρωμύλον* (πολὺ καλά)· *Ἀτταγίδα*, *Εὐπλόκαμον Νύμφην*, (φαντάζομαι πόσον ἐχάρη ποῦ εἶδε τὸν παπποῦν της!) *Βίγλαν* (τὴν συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα)· *Φίλεργον Κόρην* (θὰ ἐγγράψω τὴν φίλην της, μόλις λάβω τὴν συνδρομήν), *Πέτραν Σκανδάλου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ἄλλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον. . . . . λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων. . . . φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ. . . . λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Σεπτεμβρίου ἐ.

398 Δεξίγριφος.

Αὐτοκράτορα μὲ ἄνθη ἐὰν ἑνώσῃς
Ἀσίας χώραν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνας τοῦ Φαλήρου

399. Στοιχειόγριφος.

Ἐὰν ἀντὶ τῆς κεφαλῆς προσθέσῃς γράμμα νέον, ἡ νῆσος μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ καταρρέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Αὐγῆς

400 Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν ὁ ποταμὸς παρέχει.
Τὸ δεύτερον ἐπίθετον, πᾶς πρέπει νὰ το ἔχῃ.
Τὸ τρίτον εἶνε νῆσος κειμένη 'ς τὸ Αἰγαῖον.
Καὶ ἱερόν τι πλοῖον τὸ ἄλλο τῶν ἀρχαίων.
Σοφὸν γνωστὸν τοῖς πᾶσι τὸ πέμπτον μου σημαίνει.
Κι' ἀνωνυμία κτητικὴ διὰ τὸ ἕκτον μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεωρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούβαλη

401. Ἀστήρ.

```
+   +   +
  +++
++N+++
  +++
+   +   +
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως κράτους τῆς Εὐρώπης, ὁριζοντίως ποτοῦ καὶ διαγωνίως δύο ποταμῶν ὀνόματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

402 Σταυρός.

```
      +
      +
+++++++
      +
      +
      +
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτω ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται δύο ὀνόματα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτη

403-407. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἐμή, ἄς, καλά, εἷς, ὑπέρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλιέ. Σ. Οἰκονομίδου

408-412. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δώδεκα συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα πέντε ἰχθύων.

Βραξ-γα-λη-κη=ξυρ-δος-χος-ο-τριγ-ρυγ-λα-περ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφεγγιᾶς

413. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τδνομα ποταμοῦ.

1. Ζῷον. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Μέρος τῆς οἰκίας. 5, Ἥρως.

414. Φωνηεντόλικον.

Μπ-δκν-θκσς-πρν-μρν-μθν-κσς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεκυμιώδους Ὠκεανοῦ

415. Γρίφος

$\frac{\text{ΝΡ}}{\text{Μηδὲν}}$ + κάτι κὶς ὕς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Ἰουνίου 1897.

319. Μυωξὸς (Μ, Ὤξος). — **320.** Τὸ ὄνομα. — **321.** (Ἀκυροῦται). — **322.**

```
Z
H H
T   N
H   Ω
Σ O Λ Ω N
```

323-326. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων η λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: πηλός, ἥλιος, Μῆλος, ἦλθον. — **327-331.** 1, Ἀγησίλαος. 2, Ἀναξαγόρας. 3, Δημάρατος. 4, Λεωτυχίδης. 5, Τήλεκλος. — **332.** Ὁ νοῦς ἀκαλλιέργητος οὐδὲ λεπτὸν ἀξίζει. — **333.** Ὁ μικρόνους δύσμοιρος ἐστί.